

14 Μαρτίου 2015

«RECORDED MEMORIES - Καταγεγραμμένη Μνήμη»

[Πολιτισμός / Έκθεση φωτογραφίας / Πολιτισμός](#)

[Κατερίνα Χουζούρη](#)

Το Goethe-Institut Thessaloniki και το Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης, παρουσιάζουν στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης / Αποθήκες & Γραφεία Στρατού (Α' Προβλήτα, Λιμάνι), την έκθεση «Recorded Memories - Καταγεγραμμένη Μνήμη», την Παρασκευή, 20 Μαρτίου 2015.

Andreas Tsonidis

Όπως αναφέρει η Constanze Wicke, επιμελήτρια της έκθεσης: «Ο τίτλος της έκθεσης παραπέμπει στην ιδέα ότι υπάρχει ένα μέσον το οποίο καταγράφει ή καταχωρεί τη μνήμη. Το φωτογραφικό φιλμ είναι πράγματι ένα «σφουγγάρι» που καταγράφει το ορατό και το αποθηκεύει ως παρελθόν. Ωστόσο, η ανάμνηση είναι μια οργανική διεργασία, υποκειμενική και ανορθολογική, πολύ πιο σύνθετη απ' ό,τι θα μπορούσε να είναι η απλή ανάκληση αποθηκευμένων δεδομένων του παρελθόντος, πιο σύνθετη απ' ό,τι το απλό πάτημα του κουμπιού της μηχανής. Η καταγραφή!».

Saso Stanojkovic

Στην έκθεση παρουσιάζονται τα έργα είκοσι δύο καλλιτεχνών από έντεκα χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, οι οποίοι πραγματεύονται ερωτήματα που αφορούν τη συλλογική μνήμη, τους τρόπους μνήμης, τις διαφορετικές κουλτούρες της μνήμης, καθώς και τον ρόλο της εικόνας στις διαδικασίες αυτές. Με τη χρήση φωτογραφιών και βίντεο, οι καλλιτέχνες εξετάζουν μέσα από τα έργα τους τρόπους με τους οποίους, το παρελθόν εξακολουθεί να είναι παρόν σε αυτήν τη στιγματισμένη από συγκρούσεις και πολέμους περιοχή της Ευρώπης. Η έκθεση παρουσιάζει όχι μόνο πολύ διαφορετικές μεταξύ τους ιστορικές αφηγήσεις, αλλά και διαφορετικούς τρόπους χρήσης της κάμερας: τη νηφάλια ή την υποκειμενική καταγραφή, τη βιογραφική αφήγηση, την ιστορική ανάλυση, καθώς και την αποτύπωση του ίχνους μιας δράσης.

Stefana Savic

Η επιλογή των έργων βασίζεται στη θέση ότι τα διάφορα μέσα που κάνουν χρήση κάμερας -η φωτογραφία, το φιλμ και το βίντεο- έχουν μια ιδιαίτερη σχέση με το παρελθόν και είναι σημαντικοί διαμεσολαβητές των ατομικών μνημονικών τελετουργικών και της συλλογικής κουλτούρας της μνήμης. Αυτή η «ματιά που καταγράφει» μετατρέπει το παρόν σε παρελθόν, όμως παράλληλα έχει πάντοτε την ανάγκη μιας αφήγησης, η οποία θα προσδώσει σε αυτά τα θραύσματα μια οπτική γωνία. Υπό αυτήν την έννοια, οι καλλιτέχνες δεν διαφέρουν πολύ από τους ιστορικούς, οι οποίοι ταξινομούν τις πηγές του παρελθόντος και τις συνθέτουν σε μια ενιαία αφήγηση

Marianna Christofides

Στην έκθεση συμμετέχουν οι: Hassan Abdelghani από την Κροατία, Ana Adamonić από τη Σερβία, Jelena Blagonić από την Κροατία, Βαγγέλης Βλάχος από την Ελλάδα, Pavel Bräila από την Μολδαβία, Michele Bressan από τη Ρουμανία, kavecS από την Ελλάδα, Iosif Királi από την Ρουμανία, Πάνος Κοκκινιάς από την Ελλάδα, Milomir Konačenić από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Nikola Radić Lucati από τη Σερβία, Nicola Mihon από τη Βουλγαρία, Erhan Muratoğlu από την Τουρκία, Ștefan Sava από τη Ρουμανία, Stefana Savić από τη Σερβία, Sašo Stanojković από την Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία Μακεδονίας, Predrag Terzić από τη Σερβία, Αντρέας Τσονίδης από την Ελλάδα, Peter Tzanev από τη Βουλγαρία, Žaneta Vangeli από την Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία Μακεδονίας, Sandra Vitaljić από την Κροατία, Μαριάννα Χριστοφίδου από την Κύπρο, Fani Zguro από την Αλβανία.

Michele Bressan_Lacul Morii

Τα έργα παρουσιάζονται μέσα από έξι ενότητες: «Πολιτικά τοπία και χώροι», «Ίχνη εγκλήματος», «Ατομική μνήμη και συλλογική Ιστορία», «Οι εικόνες ως ταμειυτήρες μνήμης», «Δόμηση και αποδόμηση της συλλογικής μνήμης», «Ανασκηνοθεσίες». Η θεματική κατάταξη της έκθεσης προσφέρει τη δυνατότητα να προσεγγίσει κανείς τα επιλεγμένα έργα, από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Ορισμένες προσεγγίσεις ορίζονται από το ίδιο το αντικείμενό τους, άλλες από την καλλιτεχνική στάση του δημιουργού και άλλες πάλι από τις παραμέτρους που προσφέρει το μέσον. Η ποικιλία των φωτογραφικών τρόπων γίνεται ορατή όταν ο θεατής δει και συγκρίνει τα έργα στο σύνολό τους, το ένα δίπλα στ' άλλο. Αυτό που ενδεχομένως συνδέει πολλές από αυτές τις τόσο διαφορετικές προσεγγίσεις είναι το στοιχείο της στιγμιαίας αποσπασματικότητας, που χαρακτηρίζει την ίδια τη φύση της φωτογραφίας και του φιλμ. Και τούτο ανεξάρτητα από το αν ο καλλιτέχνης δουλεύει με προϋπάρχουσες εικόνες ή χρησιμοποιεί την κάμερα με σκοπό την καταγραφή και την παραγωγή νέων εικόνων. Το θραύσμα της καταγεγραμμένης πραγματικότητας συνιστά την αφετηρία μιας από τις πολλές καλλιτεχνικές «ανασκαφές» του παρελθόντος ή τη διατύπωση μιας άποψης που αντιπαρατίθεται στις ερμηνείες της επίσημης ιστοριογραφίας.

Κατερίνα Χουζούρη

<http://bitly.com/19jde4n>